

ANGELČEK

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 4.

Ljubljana, 1. aprila 1910.

XVIII. tečaj.

Odhod zime.

Kak se je solzila zima,
ko je morala od nas!
Oj, kako je vlekla v gube
svoj postarani obraz!

Nam se je pa dobro zdelo,
da tak kisko se drži;
v slovo smo ji kričali:
treba nikdar več te ni!

Nam kraljica bodi vesna,
ki tak mil ima obraz,
da že njeni nasmehljaji
srčno vzradostijo nas.

Kri kipeča, rožna lica,
v prsih radostno srce —
in pa pusta starka zima;
skupaj to ne gre, ne gre!

Mokriški.

Dogodki iz svetniškega življenja.

Sv. Izidor (4. aprila) je bil nadškof v Sevili na Španskem. V istem mestu je bil pred njim za nadškofa njegov brat, sv. Leander. Pri tem bratu je mali Izidor pričel svoje šolanje. Pa v začetku mu učenje ni šlo nič kaj izpod rok; moral je biti celó večkrat kaznovan. Šola se mu je tako zelo ogrenila, da je ubežal. Pa zopet se je povrnil in je potlej izvrstno napredoval. Pravijo, da ga je izpreobrnil tale dogodek.

Nekega dne pride ubežni učenček k staremu vodnjaku in ogleduje, kako je vrv razorala in razglodala staro vreteno, in da je bil kamen, na katerega je voda kapala, že globoko izvotljen. Dečku se to kaj čudno zdi. Pojasnila mu je to zagonetko neka žena, ki je tedaj prišla po vode, rekoč: „Vrv je napravila na lesenem vretenu tako globoke brazde, ker se že dolgo vrsto let na njem navija in razvija; votlino v kamen pa je napravila voda, ki kaplja nanj, odkar zajemljejo iz tega vodnjaka.“ Ubegli Izidorček se zamisli ter reče samsebi: „Ako je mehka vrv v teku dolgih let mogla napraviti tako globoke zareze na vretenu, in če je voda le s kapanjem mogla izvotliti trdi kamen, zakaj bi si pa moja glava ne mogla pridobiti potrebne učenosti, ako se resno poprimem učenja.“

Vrnil se je in je z vztrajno pridnostjo tako napredoval v učenosti, da ga je sv. Cerkev radi njegovih učenih spisov prištela najbolj čislanim možem, cerkvenim učencem.

Vzpodbudno je bilo vse njegovo življenje, a prav posebno je hotel izkoristiti še svoje zadnje trenutke na zemlji. Ko začuti, da se mu bliža poslednja ura, se da še enkrat privedi v cerkev ter zbrani množici z ganljivimi besedami podeli svoje zadnje nauke in svoj višjepastirski blagoslov. Da se obleči v izpokorno obleko in na glavo si ukaže potresti pepela, s povzdignjenimi rokami in, kolikor more, glasno moli za od-

puščenje grehov, prejme zakramente umirajočih in se poslovi od ljubljenih ovčic. — Tri dni potem umrje l. 636.

* * *

Sv. Helena, mati cesarja Konštantina Velikega, ki je srečno premagal vse svoje nasprotnike ter sam zavladal v mogočnem rimskem cesarstvu, je nekako načelnica, onih vladarskih svetnic, katerih sveta imena se bleste v cerkveni zgodovini. S pomočjo svojega kristjanom prijaznega sina je silno veliko storila za povzdigo zunanje službe božje. Njeno najslavnejšo delo je pa to-le.

15. aprila

Konštantin je bil tudi gospodar Svete dežele. Sam je nameraval obiskati one posvečene kraje, kjer se je izvršilo zveličanje človeštva, ter želel, da bi prejel sv. krst v Jordanu. Ker pa se mu niso izpolnile te želje, je tembolj podpiral svojo blago mater, da je v njegovem imenu dopolnila za sv. Cerkev tako pomembno nalogo.

Težavna je bila dolga pot za priletno vdovo; a ni se ustrašila truda. Ko dospe v Jeruzalem, prosi tamošnje kristjane, naj ji pokažejo Kristusov grob. Toda žalostno ji potožijo, da je že preteklo skoro dvesto let, kar je ukazal cesar Hadrijan božji grob in ves oni kraj zasuti s prstjo in kamenjem ter tam postaviti mališko podobo. V cesarjevem imenu ukaže takoj odstraniti malika pa tudi razkopati in odstraniti vso podlogo, kjer je stala mališka podoba. Pa kako dragocen zaklad se odkrije ob tem kopanju! Najprej se prikaže Jezusov grob. O kako se ga razveseli vsa krščanska družba! Zdaj je čimdalje večja nada, da se najde še križ Jezusov, ki pač ne more biti daleč od njegovega groba. Delavci pridno kopljejo in raziskujejo dalje — kar zadenejo ob zasut vodnjak, kakoršnih je v Palestini veliko za kapnico in dežnico. Kopljejo globočje — in glej, prikaže se jim križ, potlej še eden in še tretj; eden izmed delavcev zagleda tudi napis, ki je bil odpadel od Jezusovega križa; najdejo se tudi žebli.

To jim je zagotovilo, da imajo pred seboj neprecenljivi zaklad, ono presveto drevo, na katerem

je umrl naš Gospod za zveličanje sveta! Toda kateri izmed treh je Jezusov križ? Kdo bi mogel to povedati? To more razkriti le božje razodetje iz nebes. Torej treba moliti. In goreča molitev ni bila zastonj, Pobožnemu škofu Jeruzalemskemu, Makariju, se vzbudi hipoma misel: bolna oseba naj se dotakne vseh treh križev; Kristus bo sam razodel, kateri je njegov križ. In glejte čudo, ko se dotikuje bolnica razbojnikovih križev, ne čuti nikakršnega olajšanja; a ko se dotakne Kristusovega križa, hipoma ozdravi! Oj, s koliko radostjo in spoštljivostjo so zdaj poljubljali Gospodov križ — sv. Helena, Makarij in navzoči verniki! — En del sv. križa je poslala svojemu sinu, ki je dal v Rimu zidati lepo cerkev v čast sv. križu, drugi večji del pa je dala okovati s srebrom in shraniti v novi cerkvi, ki jo je dala tam sezidati in je tako velika, da pokriva ves oni častitljivi prostor, kjer je Jezus umrl in bil položen v grob, ter se sme prištevati najlepšim cerkvam na svetu. Tudi še na drugih krajih je pozidala lepe cerkve. Umrta je v visoki starosti l. 328.

* * *

30. aprila

Sv. Katarina Sijenska se zato tako imenuje, ker je bila rojena v Sijeni na Laškem. Živel je le 33 let, a v tej kratki dobi si je pridobila toliko zaslug, kakor malokatera druga svetnica. V nedolžnosti je preživela svoja otroška leta in že v osmem letu se je popolnoma darovala in posvetila svojemu Zveličarju. Pozneje je stopila v dominikanski red in živel v veliki popolnosti. A ni le skrbela za svoje posvečenje, marveč se je odlikovala tudi z nenavadno veliko ljubeznijo do bližnjika; bila je pravi angel tolažbe in postrežbe. Neki bolnici, ki je imela tako studno rakovo bolezen, da ni mogel nihče ostati pri njej, je stregla z junaško potrpežljivostjo. Pa mesto hvaležnosti jo je nesrečna bolnica še prav grdo obrekovala, da so ji celo njene sestre jele očitati. To je pa bilo za svetnico že tako hudo, da potoži v molitvi svejemu Gospodu.

Tedaj se ji prikaže Jezus z dvema vencema: enim zlatim in enim trnjevim, ter ji veli, naj si izbere enega — katerega hoče. Katarina seže po trnjevem ter si ga sama tako potisne na glavo, da občuti hude bolečine. Obrekovalka prekliča svoje ostudne laži. Katarina je prejela od Boga še druge izredne milosti: dar prerokovanja, nenavadno jasno spoznanje verskih resnic, Jezusove rane itd. Celo papežu so bili koristni njeni nasveti. Umrta je l. 1380.

Na poti.

Krstili so jo: Angela — in jo tudi tako zovejo. Mala je še ta Angela, mala — pa vendar je že za rabo, dasi ne šteje še pet let.

Lep pomladni dan je bil. Vreme kakor nalašč za izprehod. Pomislila sem, da mi je zmanjkalo pisemskih papirjev, dasi ni dolgo temu, ko sem jih bila kupila. A kaj? Sestra učiteljuje v gorah, dolgčas ji je, ako ji ne popišem vsaj po dve poli vaških novic na teden. Druga je v mestu. Želi tudi kaj zvedeti. In doma? Oj, doma komaj čakajo mojega lista; ta teden ga še ni bilo. Meni pa je primanjalo papirja. Šla sem torej v polure oddaljeno prodajalnico. Bil je zame lep izprehod obenem.

Nakupim. Tudi malo rožičev za sosedovo dečo. Že sem hotela, da odidem — kar priteče mala Angela v prodajalnico.

„Dobel dan!“

„Bog daj!“ — odvrne zgovorna prodajalka in pristavi: „No, Angelica, kaj pa boš ti?“

„Ne vem.“

„Oj, ne veš — kako to? — Pa, daj, pokaži, koliko imaš!“

Dekletce pomoli prtič, z velikim vozlom na voglu. Domislila sem se gordijskega vozla in Aleksandra

Velikega, pa tistega oraklja. V voglu je bilo prav skrbno zavitih 42 vinarjev.

„So ukazali kruha, Angelica?“ — vpraša prodajalka. Angela je prikimala prav lepo, kakor bi bila hotela otresti svetle kodre s svoje glavice.

„In kaj so še rekli?“

„Ne vem.“

„Kave, morebiti?“

„Tudi.“

„Torej — kave. Ali — čemu ta dvovinarnik, Angelica?“

„Ne vem — mama so ga dali.“

„Morebiti za rožiče, kaj?“ — pristavi žena.

„Za lozice!“

Angela je dobila za deset vinarjev kruha, za 30 vinarjev kave in rožičev za oni dvovinarnik. Prodajalka ji je vse trdno zavila, da bi se medpotoma kaj ne poizgubilo.

„Pa znaš sama domov?“ — vprašam.

„Znam, saj glem po stezi.“

„No, pa pojdem s teboj do križpota.“

Ni se branila. Pogledala me je zvesto s svojimi modrimi očmi, kakor bi hotela reči: le, pa pojdiva!

Prvič v življenju sem videla oni dan to Angelo. Rada bi bila vedela, ali zna že kaj moliti. Pa jo vprašam: „Ali znaš kaj moliti?“

„Znam. Očenaš, češčenamarijo in k angelu valihu.“

„Kdo te je naučil?“

„Mama.“

„Kdaj pa moliš, Angela?“

„Zjutraj.“ — bil je odgovor.

„A zvečer ne moliš nič, preden greš spat?“ — vprašam.

„Ne.“

„Zakaj pa ne, Angela?“

„Saj jaz ne glem zvečer spat!“ — odvrne prepričevalno.

Na, zdaj pa imaš — si mislim; glasno pa pristavim: „Ti torej ne greš zvečer spat?“

„Ne.“

„Kdaj pa?“

„Ne vem.“

„Pa imaš doma kako sestrico?“ — vprašam dalje.

„Ne — nobene.“

„Pa bratca!“

„Tudi ne — samo Flancka imamo mi, pa vedno joče.“

„Ko mu boš dala rožičev — pa ne bo več jokal.“

„O saj nima še nič zob — naš Flancek.“

Nakrat se mala ustavi. „No, ali si trudna?“ vprašam.

„Nisem.“

„Zakaj se pa ustavljaš?“

„Oh te nogavice! Komaj čakam, da mi mama dajo dluge, tako so klatke.“

In res so bile kratke one nogavičice. „Kdo ti je pa čreveljčke sešil?“

„Mama.“

Imela je opanke, veste, približno takšne, kakršne nosijo Čiči, ki nosijo z Učke v Opatijo prodajat oglje in kis; samo da niso bile te opanke iz usnja, ampak iz blaga. Vendarle je bila Angela ponosna nanje.

„In Tonkovo Anico poznaš?“

„Saj ji nesem lozicke.“

„Se včasih igrata skupaj — kaj ne?“

„Vsak dan. Teta Tonkova ladi vidijo, da plide Anica k nam. — Ali ono Lobickovo Ciliko pa nimamo ladi.“

„Zakaj ne?“

„Mati plavijo, da samo nagaja.“

No, da Robičkova Cirila rada nagaja, o tem sem bila sama prepričana. V tem sva prišli do steze.

„Glem domov,“ — reče Angela.

„Z Bogom — pa pridna bodi!“ — pravim.

„Bom, bom! saj sem šla včelaj sama v vinoglad, pa se nisem izgubila.“

„Prav tako — pa mamico rada ubogaj!“

Nisem še izgovorila do konca, že je krenila po stezi k domu. Skrbno je nesla zavojček v roki in hitela k dobri mamici.

Drugi dan pa mi je pravila nagajiva Cirila, da je Skalonova Angela skoro vse rožičke sama pojedla.

Mara.

Zakaj je Tončka žalostna?

Tam na trati ob potoku,
kjer zelena trava rase,
tamkaj mlado beloruno
jagnje pridna Tončka pase.

Majhna, mlada je še Tončka,
saj še šole ni dostala,
in kot vi, bi tudi ona
rada, rada se igrala.

Toda kaj, da je glavica
njena danes tak otožna,
da debela ji solzica
leze dol čez lica rožna?

Poslušajte me, otroci!
Meni včeraj je razkrila,
kaka se nesreča njenim
starišem je pripetila.

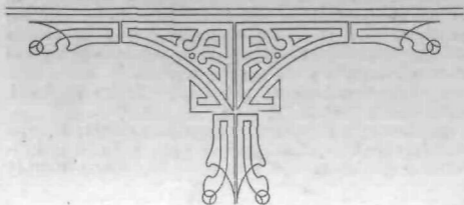
Lansko leto jim je polje
razdrobila strašna toča;
oj nesreče — zdaj zgorela
jim jeseni je še koča.

Ar na zimo so prodati
morali oba volička,
kravco lepo, dolgovimo,
in z njo ljubega telička.

Šel v Ameriko od doma
je pred dnevi tremi oče —
mali jadona obupuje,
Tončka pa se joče, joče...

J. G.

Tonček gre na božjo pot.

I.

Prišla je pomlad, dražestna in lepa, v deželo in pomladila je trate in prinesla v srca veselje in radost. Prišla je tudi do Podlogarjeve kočice, odela je vrtilič okrog hiše v zelenje, obsula drevesa z belim cvetjem in pogledala tudi skozi okence v hišico. Ali v tej hišici je bilo tako žalostno.

Na postelji so ležali mati bolni; prehladili so se še po zimi, legli so in niso mogli vstati. Tonček, sinček devetih let, sedi pri peči in žalostno gleda bolno mamico. Kakih petnajst let stara hčerka Nežica pa sedi pri beli javorjevi mizi in pridno šiva. Kje so pa oče? Ah, očeta Tonček in Nežica že več nimata. Še predlanskim je prišlo iz Amerike poročilo, da jih je podsulo v globokem rudniku. In odtakrat je Podlogarica bolehal; trla jo je skrb, kaj bo, ko je umrl mož; kako bo plačala še tisto dolga, kar ga je bilo na koči, debelemu Podstenarju, ki jo je vedno opominjal, kadar jo je videl, da bo „dat notarju čez“. No, to zimo se je pa še prehladila, morala je v postelj in ni mogla vstati. Kdo bi se torej čudil, če ni bilo v hišici nič veselja, čeprav je zunaj zavladata nevestica pomlad.

* * *

Kakor vsak večer, tako je tudi danes prišla k Podlogarjevim malo povasovat Zadolnikova Katra, stara, sivolasa in gubasta ženica, ki je osebenkovala pri Korenu na drugem koncu vasi. Bila je s Podlogarjevimi nekaj malega v rodu; smilila sta se ji tudi Nežica in Tonček, pa je prišla vsak večer, da je kaj potolažila bolnico in kaj svetovala Nežici, ki seveda ni bila vajena gospodinjstva, a je sedaj, ko so bili mati bolni, morala vse sama opravljati.

Tako je tudi danes prišla dobra ženica pogledat, kako je kaj bolnici.

Popravila ji je zglavje, nato pa privlekla iz žepa dve lepi pomaranči in ju dala bolnici. Ta jo je hvaležno pogledala in rekla slabotno: „Bog plačaj, Katra!“

„Kako pa je kaj, Neža? Ali se čutiš kaj boljše?“ vpraša Katra.

„E, slaba sem, slaba. Nemara, da ne bom dolgo,“ odgovori bolnica, in suh kašelj jo posili.

„Ko ne bi vedno kašljali,“ se oglasi Nežica pri mizi, „bi že še kaj bilo,“ in obriše si svetlo solzo iz oči.

„Bo že Bog dal, da bo boljše,“ tolaži Katra. „Sedaj je ozelenel pelin. Nežica, poreži vrhove, ki so v enem letu zrasli, in jih skuhaj! Pelin je zdrav. Tudi, če imaš kaj bezgovega in lipovega cvetja, skuhaj! Tak čaj je jako dober za prsa. Tonček, naj gre pa jutri v Zabrdnikovo hajko in naj natrga tavžentrož. Prav dosti jih je, sem videla včeraj, ko sem šla pobirat drva,“ je svetovala ženica.

„Precej jutri grem po tavžentrož, teta Katra,“ se oglasi Tonček s peči, kjer se je tako ulegel, da je lahko videl blede obraz mamice.

Teta Katra je sedla k peči, nagubančila čelo. kakor bi se hotela nekaj domisliti, in rekla: „Še nekaj sem pozabila. Sladke koreninice so tudi jako zdrave. Tonček, če boš šel jutri po tavžentrože, pa še za sladke koreninice poglej! Na kamnih rastejo pod maom. Pa saj jih poznaš.“

„Seveda jih poznam,“ odgovori Tonček in bil je vesel, da bo tudi on morda malo pripomogel, da ozdrave ljuba mamica.

„E, če Bog da, boš boljša, Podlogarica! Le na Boga zaupaj in na Mater božjo! Zaobljubi se k Novi Štifti na božjo pot! Veš, kako sem bila jaz predlanskim zbolela. Že sem mislila, da bom morala dati slovo življenju. Pa zaobljubila sem se, da bom šla k Novi Štifti na božjo pot, če bom ozdravela. In res kmalu sem bila boljša: moči so se mi začele povračati, vstala sem in odtakrat sem zmeraj zdrava, hvala Bogu. Sama Marija mi je izprosila zdravje. Kar se njo prosi, ne odreče ničesar, če je le nam v prid in zveličanje. Saj še molitev pravi: Spomni se, o premila Devica Marija, da še nikdar ni bilo slišati, da bi bila ti koga zapustila, ki je pod tvoje varstvo pribežal... Le na Marijo zaupaj, ona je zdravje bolnikov,“ je tolažila Katra bolnico.

„Oj, če bi ozdravela, precej bi poromala k Novi Štifti. Ljuba Marija, izprosi mi zdravje! Saj meni ni toliko zase, ampak kaj bo z otrokoma? Oba sta še nepreskrbljena“, vzdahne bolnica in začne polglasno moliti: „Spomni se, o premila Devica Marija . . .“

Teta Katra je še voščila „lahko noč“ in odšla. Nežica je nažgala pred oltarčkom Matere božje v kotu rdečo lučko, pokleknila sta s Tončkom, odmolila večerno molitev in se odpravila spat.

A Tonček to noč ni mogel zaspati. V ušesu so mu donele besede tete Katre: „Sama Marija mi je izprosila zdravje. Kar se njo prosi, ne odreče ničesar . . .“ Kaj, če bi on poromal k Novi Štifti in prosil Marijo za zdravje mamičino? Ah, tako goreče bi molil, da bi ga gotovo uslišala Mati božja, in mamica bi bili zopet zdravi. Že je sklenil v svojem nedolžnem srcu, da bo šel prosit Mater božjo za materino zdravje; že je sanjal na pol bdé, da je pri Novi Štifti; zdaj zopet, da so ozdraveli mamica, zdaj zopet, da so še slabši — in zajokal je. Pred oltarčkom v kotu pa je trepetal rdeč plamenček, zdaj boječe, zdaj zopet pogumno. Tako je to noč tudi trepetalo srce Tončkovo: zdaj v upu, da bodo ozdraveli dobra mamica; zdaj zopet v strahu, da bodo mamica morda umrli; a vendar je bilo upanje močnejše, in samo včasih je segel strah v njegovo srce kakor z ledeno roko . . .

(Dalje prih.)

Sveti Juri.

Sveti Juri,
odpri duri
skoro vesni zlati!
Vse že komaj čaka,
da tvoj prikoraka
konj po cvetni trati.

Vsi vetrovi
in mrazovi
pred teboj bežijo;
a krog tebe spevi,
rádosti odmevi,
se povsod glasijo.

Saturnin.

Na Jurjevo.

(Belokranjski narodni običaj.)

Lepo vreme se je naredilo, Jože,“ je rekel Kovačev Juri svojemu sosedu.

Jože je vzel iz ust vivček, puhnil oblak dima in se nasmehnil: „I, saj je že čas! Danes je sveti Juri. Lej ga, lej, pa tvoj god je; se še nisem domislil takoj. No, Bog ti daj, česar si sam najbolj želiš! No tvoj patron, sveti Juri, vselej v zelenje pokrije njive in travnike.“

„No, Bog ti plati za voščilo! Pa srečno; moram iti v hosto, nekaj najetih imam, grabijo listje.“

„Srečno, no,“ je še rekel Jože in šla sta moža vsaksebi.

Pod košato lipo sredi vasi Griča so se pa zbrali Čuječev Matijček, velikaš in vodja vaške dece, Podlipnikov Francek, Neralov Tone, Lozarjev Janezek in Lukčev Miha, sama živa rdečelična deca mirne vasice. Manjše otroke so spodili proč, ker so se morali nekaj važnega domeniti. Matijček je moško in ponosno pogledal po tovariših in rekel: „Da je danes sv. Juri, veste menda vsi. Zato se moramo dogovoriti, kako bomo peljali zelenega Jurija.“

„Saj res, saj res! Ti boš zeleni Juri, ker si najstarejši,“ so veselo vzklikali otroci.

In spet je začel Matijček važno: „Jaz sem torej zeleni Juri. Peljala me bosta ti, Francek in Tone, ki sta za mano najstarejša; Lozarjev Janezek bo pobiral, Lukčev Miha bo nosil pa bandero!“

Tako je rekel Matijček, in bilo je kakor príbító. Morda bi bil taalioni rad ugovarjal, a nihče se ni upal nasprotovati Matijčetu, ki je bil vedno vodja griških otrok in ki je imel tudi precej močne roke.

„Ti, Janezek, steci brž domov in dóbi kako košarico; tukaj te počakamo,“ je velel Matijček, in Janezek je že stekel domov.

„Kam bomo pa šli Jurija napravit?“ vpraša Tonček.

„V Baričevi lozi rastejo lepe breze,“ se oglasi Francek in zvedavo pogleda Matijčeta, če bo zadovoljen.

„Tja je predaleč; pojdimo rajši v Kraljevsko lozo; tudi tam so lepe breze,“ je velel Matijček. Medtem je tudi Janezek že prišel, in petorica, pred njimi seveda Čuječev Matijček, je odšla v log.

Prišli so v Kraljevsko lozo, kjer rastejo vitke, zelene breze.

Matijček in Janezek sta začela lomiti zelene vejice z brez, narezala sta vitkih trtic in jih uvila; Janezek pa si je ovil vso torbico v zelenje. Francek in Tone sta poiskala mužne leskovine, snela lub in ovila vsak svoj dolgi rog. Miha pa si je urezal dolgo in precej močno palico z lepim rdečim pipcem, — ki so mu ga prinesli ded s sejma iz Metlike, — jo lepo opisal in orisal, spletel zelen brezov venec, ga privezal vrhu palice, in bandero je bilo narejeno.

Sedaj so začeli opravljati zelenega Jurija. Vsega od nog do glave so ovili z uvitimi trticami. Za nje pa so zatikali nalomljene vejice, da se Matijček ni prav nič videl iz zelenja.

Tako je bil zeleni Juri opravljen.

„Ali je vse dobro?“ je vprašal Matijček.

„Vse, vse,“ so mu odgovorili.

„Torej lahko gremo; preden pridemo v vas, bo solnce že blizu zahoda; saj je že sedaj komaj za moža visoko nad Poljansko goro.“

Uvrstili so se. Prvi Miha z banderom, za njim Janezek s svojo zeleno opleteno torbico, nazadnje zeleni Juri, na vsako stran njega trobentača Francek in Tone, ki sta peljala Matijčka, zelenega Jurija, vsak za eno roko. Trobentača sta zatrobila v svoja dolga rogova, ostali so pa vriskali.

Tako je prišla procesija v vas. Najprvo so se ustavili pred Vidoševo hišo. Trobentača sta trikrat zatrobila, nato pa so vsi zapeli:

„Tu smo vam pripeljali
zelenega Jurija.
Cel dan smo ga iskali,
pa komaj smo ga našli
pod brezico srebrno.
On dobro srečo nosi,
in dobro letino,
da vam rodilo bode polje,

oj žitno polje, vinske gore!
 Dajte mu, dajte,
 dajte mu pogače,
 dajte mu krače,
 dajte mu groš
 al tri jajca, hej!"

Zaslišala jih je Vidoševka, stopila na prag in se zasmehljala. Ko so odpeli, je odtrgala zelenemu Juriju vejico in jo zateknila pod streho. Nato pa je odprla omaro in prinesla tri bela jajčka in jih dala Janezku, posegla pa je tudi v žep, in svetel grošek je padel v globoko Janezkovo malho.

Zahvalili so se, trobentača sta zatrobila in odšli so k sosеду. Zopet so zapeli, zopet dobili, zatrobili in šli. Tako so obrali vso vas. Povsod je bila bira precej dobra. Janezkova košarica je bila skoraj polna, in tudi v žepu je bilo nekaj svetlega; v Janezkovem žepu ni bilo še nikdar toliko groškov kot danes. Povsod so dobili, samo Jagrovka, skopa žena, ki se je preselila oddrugod v Belo Krajino, jim ni hotela nič dati.

Pa ena slaba hiša pri tolikem številu dobrih nas ne more spraviti ob dobro voljo, so si mislili in radostno korakali dalje.

Mrak je že bil, ko so prišli na konec vasi. Tu so odvili zelenega Jurija, in spet je stal Matijček v pravi svoji podobi sredi dečadi.

Sedaj so začeli deliti dari. Po stari pravici je dobil zeleni Juri šestnajst jajc, trobentača pa vsak po dvanajst; tisti pa, ki je nosil bandero, pa osem, a poberač šest. Še dva jajčka, ki sta preostala, je prisodil Matijček poberaču Janezku, ki jih je po postavi dobil samo šest. Denar so si pa razdelili enakomerno.

Bogumil Gorenjko.

Ptičina hvala.

Ptica poje s šibkih vej:
oj le toplo, solnček, grej,
da iz kože pride spet
mož dobrotljivi se gret.

Ko je vladal ostri mráz,
bilo bi hudo za nas,
če ne bilo bi moža,
ki nam dal je živeža.

Jaz mu pela bom sladko,
da žarel obraz mu bo,
in mu zdaj zahvalim se,
ker me smrti branil je.

Zrnja on je nam sejal,
da bi Bog mu srečo dal!
Sijaj, zlato solnčece,
da mu bolj rodi polje.

Mokriški.

Odgonetka zastavice v št. 3.

Voda.

Prav so uganili: Čop Minka, učenka IV. razreda v Mostah pri Žirovnici; Kumar Rudolf, učenec IV. razr. v Ljubljani; Jaklič J., Turk Emil, Račič Ivan ml., Schneider Albert in Viktor, Pelc Fr., Videtič Josip, Dereani C. in D., Mušič Drag. in Jurij, Vehovec Ivan, Jarc A., Dular C., gimn., — Grom M. in S., Mušič Alojzij, Schneider Feliks, Gebauer Frid., Vašič Viktor, Sporer Julij, Kožar Ivan, Gabriel Anton, Šušteršič Anton, Agnitsch Andrej, Oswald Leop. in Kobi Janez, učenci III. razr., — Vehovec Bogomir, Paučič Josip, Junc Josip, Kovačič Anton, Kalčič Josip, Šuster Ivan, Kamen Mihael, Pehani Pavel, Drganc Alojzij, Vogrinc Jurij, Lavrih Alojzij, Kampuš Fr., Barbič A., Abram Zvonko, Hrovat F., Oblak V., Peršina J., Jarc M., Puc A., Zirc A., Vidic J., Povh J., Avman B., Pavič M., Florjančič F., Tomandl J., Vehovec M., Radovan J., Kremžar J., Vranešič J., Kastrevc A., Markič K., Kastelic A., učenci IV. razreda, — Srebotnjak Mimi, učenka VI. razr. in Strumbel Terezija, učenka IV. razr. v Novem mestu; Kavčič Janko, učenec v Škofji Loki; Lutschounigg Henrik, učenec II. razr. v Ljubljani; Stelé Janko, Zargi Maks in Kosak Pavel, učenci IV. razreda v Kamniku; Pustišek Mihael na Zdolah pri Kozjem; Lončarič Drago, učenec slov. trgovske šole v Ljubljani; Svetic Beti, Knapič Mici, Lukač Fani, Trobej Ilka, Piano Anica, Erhartič Milena, Tržan Ivanka, Marinc Mimika, Preskar Marica, Kač Tonika, Rajh Julka, Jurgl Tončka, Vrečko Cilka in Marica, Počan Marija, Riepl Ivanka, učenke VIII. razreda pri čč. šolskih sestrah v Celju; učenke IV. razr. v Fari pri Kostelu; Karba Inka, učenka V. razreda v Ljutomeru.